H2o

Adaugă apă – Vol. 3 – Aventuri în Coadă De Sirenă

Capitolul 1

Vălul serii se lăsase asupra Coastei de Aur, Soarele apusese deja, iar luminile caselor străluceau ca nişte steluțe. Luna se oglindea în apa întunecată a canalului, O barcă singuratică aluneca prin fața casei lui Cleo Sertori. Pe geamul uşii de la intrare se zărea o lumină slabă. Zgomote ciudate răsunau în noaptea australiană – zgomote sumbre, amenințătoare...

Părinții şi sora lui Cleo stăteau în sufragerie, uitându-se la televizor. Se difuza un documentar despre rechinii albi.

— Cumplit! Zise Don, tatăl lui Cleo, arătând cu telecomanda spre televizor. Ăstora nu e bine să le ieşi în cale...

Îşi ținea picioarele întinse comod, pe măsuța Nici nu îndrăzni să se mişte în momentul în care, pe ecran, rechinul se năpusti asupra prăzii. Mama lui Cleo îşi ridică scurt pilvlroa de la lucru. Apoi întoarse capul – asomenea reportaje despre adâncurile mării n-o interesau câtuşi de puțin. Dar tatăl Iul Cleo era pescar de când se cunoşteau. Tot ce avea legătură cu marea îl fascina.

— Tati, tu ai văzut vreodată un rechin alb în realitate? Îl întrebă Kim, fascinată de ceea ce vedea la televizor.

— O singură dată, îi răspunse Don pe un ton grav, amintindu-şi de acea zi îndepărtată. M-a costat captura pe o jumătate de zi de

H2o

Adaugă apă – Vol. 3 – Aventuri în Coadă De Sirenă

Capitolul 1

Vălul serii se lăsase asupra Coastei de Aur, Soarele apusese deja, iar luminile caselor străluceau ca nişte steluţe. Luna se oglindea în apa întunecată a canalului, O barcă singuratică aluneca prin faţa casei lui Cleo Sertori. Pe geamul uşii de la intrare se zărea o lumină slabă. Zgomote ciudate răsunau în noaptea australiană – zgomote sumbre, ameninţătoare…

Părinţii şi sora lui Cleo stăteau în sufragerie, uitându-se la televizor. Se difuza un documentar despre rechinii albi.

— Cumplit! Zise Don, tatăl lui Cleo, arătând cu telecomanda spre televizor. Ăstora nu e bine să le ieşi în cale…

Îşi ţinea picioarele întinse comod, pe măsuţa Nici nu îndrăzni să se mişte în momentul în care, pe ecran, rechinul se năpusti asupra prăzii. Mama lui Cleo îşi ridică scurt pilvlroa de la lucru. Apoi întoarse capul – asomenea reportaje despre adâncurile mării n-o interesau câtuşi de puţin. Dar tatăl Iul Cleo era pescar de când se cunoşteau. Tot ce avea legătură cu marea îl fascina.

— Tati, tu ai văzut vreodată un rechin alb în realitate? Îl întrebă Kim, fascinată de ceea ce vedea la televizor.

— O singură dată, îi răspunse Don pe un ton grav, amintindu-şi de acea zi îndepărtată. M-a costat captura pe o jumătate de zi de muncă şi plasa de pescuit!

Îşi amintea de parcă fusese ieri. Don nu era un laş, dar atacul asupra bărcii sale îi îngheţase sângele-n vine.

— Astea-s nişte creaturi înfricoşătoare! Zise el. Te rup în bucăţi. În bucăţi mici de tot. În fâşiuţe…

Don îi arătă apoi lui Kim, pe degetul său, cam cât de mici ar fi fâşiuţele acelea, Kim se înfioră – la fel şi Cleo, Fata cea mare stătea în uşa bucătăriei, Ţinea în mână buretele de spălat vase şi se uita îngrozită la televizor.

„De ce naiba ne-om uita la chestii de-astea?” se gândi ea. „Este înfiorător, şi înfricoşător… Nici nu vreau să mă gândesc!”

Încet, se întoarse în bucătărie, privind către canapeaua unde se adunase toată familia ei.

— Kim? Zise Cleo, uitându-se insistent la sora ei.

Dar Kim o ignora. Era absorbită de scenele de groază de la televizor.

— Kim! Şuieră ea încă o dată, arătând cu capul spre bucătărie.

Fără chef, Kim se ridică şi-şi urmă sora în bucătărie.

Cleo se uită insistent la ea, întinzându-i buretele de vase.

— Ce-ai de gând cu spălatul vaselor? Întrebă ea, privind-o pe Kim cu reproş.

Trecuse o săptămână de când Cleo şi cele două prietene ale ei, Rikki Chadwick şi Emma Gilbert, pluteau în derivă în largul mării, pe o barcă fără combustibil. Naufragiaseră, în cele din urmă, pe Insula Mako. Descoperiseră o grotă ciudată – iar acolo se întâmplase ceva de nepovestit. Din acea noapte, viaţa lor se schimbase cu totul. Era de ajuns ca o picătură de apă să le atingă pielea şi, în câteva secunde, se transformau în sirene! Le creşteau cozi de peşte, înotătoare, solzi… Ce mai, tot tacâmul! Rikki şi Emma se împăcaseră cu noua situaţie, dar pentru Cleo era un adevărat coşmar.

„În plus, din cauza asta îmi pierd şi banii de buzunar”, se gândi ea supărată. „Nici nu pot risca să spăl vasele!” înainte, spălatul vaselor cădea în sarcina ei, dar acum trebuia să-şi convingă sora s-o înlocuiască. Iar Kim putea fi convinsă numai într-un anumit fel…

— Zece dolari, zise Kim.

— Poftim? Sări Cleo. Ieri mi-ai cerut doar cinci!

— Ascultă, vrei să fac asta în locul tău sau nu? Întrebă Kim, cu o privire de îngeraş. E-adevărat… Preţul a crescut. Pe de altă parte, aş prefera să mă uit la televizor. Zece dolari!

Cleo îşi încrucişă braţele pe piept, aruncându-i surorii ei priviri ucigătoare. „Ăsta-i şantaj!” se gândi ea. „Nu pot să cred că propria soră îmi face una ca asta!”

— Exclus! Îi răspunse ea hotărâtă.

— De fapt, care-i problema ta? O întrebă Kim, încruntându-se. Ştiu că ţi-e teamă de apă, dar începi să exagerezi.

Curioasă, aştepta un răspuns. Cleo transpiră instantaneu. „E doar o chestiune de timp ca cineva să afle ce mi se întâmplă”, îşi zise ea, intrând în panică. „Teama mea de apă este evidentă! Cum să fin totul secret fată de familia mea?”

Rikki şi Emma o obligaseră să promită că nu va povesti nimănui nimic. Erau convinse că, altfel, vor fi capturate pentru experimente. Singurul care ştia adevărul era Lewis, vechiul ei prieten. El era fascinat de acest fenomen, pentru că îi plăceau misterele ştiinţei. Pentru Cleo, asta însemna însă un singur lucru: nimeni din familia ei nu ar fi putut înţelege!

— OK, atunci zece, cedă Cleo şi-i dădu lui Kim buretele, înainte ca aceasta să mai pună vreo întrebare incomodă. Îţi dau banii mai târziu.

Cleo se întoarse în sufragerie. Tatăl ei încă se uita la documentarul despre rechini.

— Cleo, trebuie să vezi asta! Zise el captivat. E partea cea mai spectaculoasă: orgia culinară!

De la televizor se auzeau zgomote de masticaţie. Cleo privi scena. Brusc, i se făcu rău. Pentru ea, ronţăitul de fiinţe cu înotătoare şi solzi căpătase un alt sens, O luase cu ameţeală, de furie împotriva tatălui ei, care se entuziasma la asemenea scene. „Ce i-o fi plăcând aşa?” se gândi ea, tremurând. „E cumplit – ca un film de groază!”

Lui Cleo nu-i plăcuseră niciodată chestiile-astea, Dar acum i se făcuse pielea de găină.

— Cum poţi să te uiţi la asemenea lucruri? Ţipă ea, năpustindu-se afară din încăpere şi ţâşnind pe scări.

Părinţii ei o urmăriră cu privirea, uimiţi. Cleo fusese o fată atât de deschisă şi veselă, dar, de câtva timp, parcă se schimbase. Mama ei punea schimbările pe seama vârstei – deh, Cleo era adolescentă dar Don era sigur că ceva se întâmplase, ceva nu era în ordine. Se încruntă. El avusese întotdeauna o relaţie specială cu fiica lui cea mare, dar, în ultima vreme, Cleo părea inabordabilă. Săptămâna trecută avusese o mulţime de probleme – partenerul lui se îmbolnăvise iar gândurile îi fuseseră numai la muncă.

„Poate că nu m-am mai ocupat de Cleo cum ar fi trebuit”, îşi făcea el mustrări de conştiinţă. „Cum se face bine Gus, îmi iau câteva zile libere şi stau mai mult cu fiica mea.”

Don se simţea uşurat, considerând c-a găsit soluţia. Cel puţin, aşa spera. Apoi se aşeză din nou comod, ca să urmărească scenele sângeroase, cu rechini.

La etaj, Cleo închise uşa camerei ei şi se trânti pe pat, Ascunzându-şi faţa în pernă, îşi dori cu disperare să poată da timpul înapoi. Dacă n-ar fi ajuns pe Insula Mako, în acea zi… N-ar fi găsit nicicând acea grotă magică şi nu s-ar mai fi întâmplat nimic.

„Mă îngrozeşte marea!” se gândi ea, simţind cum lacrimile îi ţâşnesc din ochi. „Nimeni nu mă-nţelege! Emma şi Rikki cred că a fi sirenă este cel mai bun lucru care li s-a-ntâmplat vreodată. Lewis vede numai partea ştiinţifică a problemei. Nimeni, în afară de mine, nu pare să-şi facă griji!”

Cleo lovi furioasă perna şi se ridică, privind în gol. „O s-o iau razna!” se smiorcăi ea neputincioasă. „Nu ştiu cât o să mai pot îndura situaţia asta!”

Capitolul 2

A doua zi, soarele abia răsărise, încălzind Coasta de Aur a Australiei. Un surfer se avântă pe placa sa, în apă. Înainta cu viteză, înfruntând valurile. Câţiva metri mai departe, o fată stătea întinsă pe placa ei de surfing, în aşteptarea valului perfect. Mai încolo, ascunse de privirile curioase, înotau două sirene, chiar sub oglinda strălucitoare a apei. Din când în când, făceau sărituri prin apa cristalină, jucându-se cu un banc de peşti.

Rikki şi Emma se hârjoneau cu făpturile argintii prin reciful tropical, stârnind mii de bule de aer minuscule, tulburând liniştea adâncurilor.

„Parc-am fi în Ţara Minunilor”, îi trecu prin minte Emmei, în momentul în care trecu pe lângă un peşte portocaliu, cu coada în formă de evantai, „Cred că visez – da, e cel mai frumos vis pe care l-am avut vreodată!” îi zâmbi lui Rikki, al cărei chip strălucea şi el de fericire. Înotau una lângă alta, unduindu-şi trupurile în acelaşi ritm. Încercaseră diferite tehnici de înot, dar cel mai rapid înaintau atunci când îşi ţineau mâinile în faţă, cu coatele foarte uşor îndoite. Rikki era însă, de obicei, atât de agitată, încât uita de poziţia braţelor şi începea să şi le mişte în toate direcţiile, Poate că, mai demult, Emma s-ar fi supărat din cauza asta, dar ajunsese să-şi cunoască foarte bine prietena, Pe Rikki pur şi simplu o fura peisajul. Devenea absolut efervescentă, în această lume cu totul nouă.

Chiar dacă în timpul scufundărilor nu puteau vorbi una cu alta, Emma şi Rikki se înţelegeau de minune. Faptul că înotau împreună le apropiase foarte mult. Erau unite prin secretul lor de sirene şi prin dragostea faţă de ocean.

Rikki îşi întoarse privirea spre Emma, care înota elegant pe deasupra unui câmp de corali vii. „Emma este atât de

sinceră!” gândi Rikki. „Nu şi-ar lăsa niciodată prietenii în impas. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca ea.”

Fetele înotau deja de o oră, testându-şi noile puteri, Se scufundară mai adânc, pe urmele altor peşti cu forme şi culori Interesante, după care se aventurară într-o cursă nebună, de viteză. Fiecare escapadă în lumea peştilor era un prilej de a afla mai multe despre viaţa lor ca sirene. Îşi foloseau puterile din ce în ce mai bine. La un moment dat, luară o pauză, ascunzându-se printre stânci. De-acolo puteau admira în voie peştii mai sfioşi, care treceau pe lângă ele. Părul blond al fetelor strălucea prin apă ca aurul lichid.

În cele din urmă, Emma îi făcu semn din cap: venise timpul să se întoarcă pe uscat. Dacă nu se grăbeau, întârziau la şcoală. În plus, Emma voia să treacă şi pe la cafeneaua Juice-Net. De dimineaţă, nu reuşise să dea de Cleo şi-şi dorea tare mult s-o convingă pe prietena ei să le însoţească în această lume minunată.

„Aş vrea să-mi vină o idee genială, ca s-o pot ajuta”, se gândi Emma. „Cleo este atât de sensibilă, în ultima vreme! Trebuie să fac ceva…”

Cu puţin efort, fetele se întoarseră pe mal. Se uscară şi plecară spre cafenea, încă pălăvrăgind emoţionate. Ocupară o masă şi se delectară cu băuturi răcoritoare, discutând în continuare despre lucrurile abia descoperite. Erau de-a dreptul fericite să fie sirene!

La un moment dat, Emma îşi ridică privirea şi-l zări pe Lewis, care se îndrepta spre ele, ţinând în mână un pahar. Emma începu să turuie imediat, chiar înainte ca acesta să apuce să se aşeze.

— N-o să-ţi vină să crezi! Îi zise ea. Ne-am cronometrat. Ghici cât am stat sub apă, fără să respirăm!

— Păi… Se gândi Lewis, făcând rapid tot felul de calcule.

Emma îşi dădu seama că Lewis nu era persoana potrivită ca să răspundă la o asemenea întrebare. El încerca să prelucreze totul mai întâi din punct de vedere ştiinţific.

— Cincisprezece minute! Zise ea mândră.

Rikki ridică mâna, iar fetele bătură palma – făceau o echipă grozavă!

— Într-adevăr, impresionant, răspunse Lewis, aşezându-se în fine pe scaunul de lângă fete.

— Mda… Adăugă Rikki, rânjind. Ce cool!

— Cu siguranţă pot sta şi mai mult, dacă mă străduiesc, continuă Emma.

— Dă-i drumul!

Rikki acceptă cu entuziasm provocarea prietenei sale.

— Chiar crezi că mă poţi învinge? O întrebă Emma, întorcându-se uşor către ea.

— Sunt sigură, râse Rikki. Porniţi pariurile!

— Chiar v-a prins povestea asta! Zise Lewis, râzând şi el la glumele fetelor.

— Evident, răspunse Emma.

Şi Rikki dădu din cap afirmativ. Ochii albaştri îi străluceau.

— Mda, mai adăugă Emma. Cel puţin, pe două dintre noi…

Chiar în acel moment, îşi făcu şi Cleo apariţia în cafenea. Lewis o zări, iar un zâmbet îi lumină fata.

— Hei, Cleo, fetele-astea zic că-şi pot ţine respiraţia cinşpe minute!

Ca la un semn, Emma şi Rikki îl ţintuiră cu privirea.

— Lewis! Ţipară amândouă deodată.

— Scuze, zise el imediat, dându-şi seama că vocea lui se auzea în toată cafeneaua.

Cleo se aşează lângă cei trei, întrebând cu o mină serioasă:

— Ce s-a întâmplat?

— Păi… Ştii… Noi am fost la înot, zise Emma.

Pe faţa lui Cleo se lăsă o umbră. Dădu din cap, dar nu-şi ridică privirea, iar colţurile gurii îi căzură deodată.

— A fost genial! Îi povesti Rikki, plină de vervă. Reciful parcă e rupt dintr-o lume de poveste…

Deodată, Cleo făcu ochii mari, silindu-se să zâmbească. Părea că, în sfârşit, ea înţelesese despre ce vorbeau.

— Minunat! Răspunse Cleo, însă fără prea mare entuziasm. Deci, ziceţi că v-aţi făcut tema la mate?

Lewis dădu din cap, fixând-o cu privirea pe Cleo, Rikki se îmbufnă. „De ce trebuie să vadă Cleo totul în negru?” se gândi ea. „Dac-ar încerca şi ea, măcar o dată, să intre-n apă cu noi, sunt sigură că i-ar plăcea la nebunie!”

— Exerciţiul şapte a fost un coşmar, continuă Cleo.

— Ne-ai lipsit în dimineaţa asta, zise Inima, aplecându-se spre Cleo peste masă. De ce n-ai răspuns la telefon?

Când sunase Emma, Cleo era în baie, „admirându-şi” coada atârnată peste marginea căzii.

Rikki şi Emma vedeau chestia asta ca pe ceva minunat. Ei, în schimb, i se părea de-a dreptul respingătoare! Cleo continuă ca şi când nici n-o auzise pe Emma:

— Iar proiectul la geografie trebuie să-l predăm joi, zise ea. Îşi plimba nervoasă privirea de la unul la altul. Trebuie neapărat să discutăm despre el.

Lewis o asculta încordat. De cealaltă parte, Rikki şi Emma schimbau priviri pline de subînţeles. Pe Rikki începuseră s-o enerveze toate temerile lui Cleo, dar Emma încă încerca din răsputeri s-o convingă pe buna şi vechea ei prietenă să-şi depăşească frica de apă. Trase adânc aer în piept.

— Cleo, ascultă-mă puţin, zise Rikki, coborând vocea. Indiferent ce ni s-a întâmplat, e de necrezut! Trebuie să înoţi împreună cu noi. E pur şi simplu extraordinar!

Privirea lui Cleo se întunecă. „De ce nu încetează să vorbească despre apă? M-am săturat de poveştile lor!”

— N-am chef, bine? Răspunse ea tăios. La urma urmelor, eu nu mi-am dorit o asemenea transformare. Aşa că vreţi să încetaţi cu subiectul ăsta?

Pentru un moment, îşi privi pe rând prietenii, în tăcere. Nimeni nu scoase nici un cuvânt. Lewis îşi frecă ceafa, agitat. Cleo se ridică de la masă şi porni singură, în fugă, spre şcoală. „Sper ca de-acum să mă lase-n pace. Nu mai vreau s-aud niciodată de mare şi de plajă!”

Rikki se uită la Emma, care ridică din sprâncene. Discutaseră cu Cleo de nenumărate ori, dar niciuna nu fusese capabilă s-o convingă de faptul că înotul îţi punea la picioare o lume fascinantă.

Lewis tuşi. „Cred c-a venit rândul meu”, se gândi el. „Lui Cleo i-e teamă de apă de când o ştiu. Dar o cunosc atât de bine… Sunt sigur că pot s-o conving!”

Le rugă pe Rikki şi pe Emma ca, de-acum înainte, să-l lase pe el să se ocupe de problema asta. Cu siguranţă avea să găsească cele mai potrivite argumente pentru a o convinge pe Cleo să intre şi ea în apă.

Emma şi Rikki se uitară una la alta, când auziră propunerea lui Lewis. Apoi se ridicară de la masă şi o porniră spre şcoală. Niciuna dintre ele nu-şi făcea speranţe prea mari.

Capitolul 3

Curtea şcolii era plină de elevi. Cu toţii se grăbeau la prima oră de curs. Tinerii roiau în toate părţile, pe jos sau pe bicicletă. Prietenii se strigau pe nume şi mergeau de braţ, pălăvrăgind, spre clase. Într-un colţ din curtea şcolii, Miriam, „regina şcolii”, flirta cu Zane Bennett. Profesorii traversau curtea şcolii cu lucrările de control sub braţ. Mulţi elevi ajunseseră deja la dulapuri. Îşi pregăteau lucrurile pentru prima oră şi povesteau vrute şi nevrute. Încercând parcă să amâne momentul primului clopoţel.

Cleo traversă curtea şcolii în fugă. Era furioasă şi avea lacrimi în ochi, în mod normal, venea la şcoală împreună cu Emma şi Rikki. Era ciudat să fie dintr-odată singură. Se străduia să nu izbucnească în plâns dar ar fi preferat să fugă acasă şi să se ascundă în camera ei.

„Toţi sunt fericiţi, numai eu nu”, se gândi oa, privind în jur. Avea impresia că toţi iad şi glumesc numai ca să-i facă ei în ciudă. Parcă se afla într-o bulă, prinsă ca în capcană, izolată de toţi cei din jur. De laţi cei de care i-ar fi păsat… Nu mai ştia ce să facă şi încotro s-o apuce.

„Probabil că trebuie să mă obişnuiesc cu ideea”, îi trecu prin minte. „Rikki şi Emma sunt nedespărţite şi petrec mult llmp împreună, în apă. De ce nu mă înţeleg şi pe mine? Mi-e frică şi să calc pe plajă, darămite să mă lupt cu valurile!”

Cleo îşi aminti de documentarul despre rechini, la care se uitase tatăl ei cu o soară în urmă. I se făcu pielea de găină. „Nu pot să vorbesc cu nimeni”, îşi zise ea necăjită. „Nu pot să spun nimănui că sunt… Sirenă. Şi, colac peste pupăză, nici prietenele mele, Emma şi Rikki, nu mă înţeleg! Ele nu simt la fel. Nici măcar Lewis nu mă înţelege!”

Exact în acel moment apăru şi Byron, în spatele ei. Era eroul şcolii, de când devenise campion la surfing.

— Hei, Cleo! O strigă el amical.

Cleo fu întreruptă din gândurile ei negre. Chiar dacă se simţea singură, asta nu însemna că nu putea pălăvrăgi şi ea cu cineva.

— Trebuie să vii neapărat la plajă, zise Byron, oprindu-se lângă ea. Rucsacul îi atârna neglijent pe umăr.

Cleo începu să clocotească. Furia îi aduse tot sângele-n obraji.

— Şi, mă rog, pentru ce? Izbucni ea, De unde şi până unde ţineţi cu toţii morţiş să vin eu la plajă?

Se întoarse pe călcâie şi plecă nervoasă.

— Hei, calmează-te! Făcu Byron uluit.

Cleo se opri şi se uită în ochii lui. Părea într-adevăr îngrijorat. Îşi regretă pe dată ieşirea.

— Scuze… Sunt puţin stresată în ultima vreme, zise ea împăciuitoare, Despre ce-i vorba?

— Azi-dimineaţă, am văzut cum îşi depuneau ouăle primele ţestoase marine, îi povesti Byron, cu un zâmbet larg pe faţă. A fost super!

— Uau! Răspunse Cleo, bucuroasă că Byron nu se supărase. E grozav!

— Da, încuviinţă Byron, dar apoi privirea i se întunecă. Doar că una dintre ţestoasele mari a nimeritântr-o plasă de pescari…

— O, Doamne! Zise Cleo îngrozită. Biata ţestoasă…!

Cei doi porniră spre dulapuri. Pentru o clipă, Cleo uită cu desăvârşire de problemele ei, gândindu-se numai la ţestoasă. Era o specie pe cale de dispariţie. Şi, chiar dacă întâmpinau nenumărate greutăţi, ele se întorceau pe plajă, ca să-şi depună ouăle.

„Sunt minunate”, se gândi Cleo. „De-aş putea face ceva ca să le protejez… Ce pescar e ăla care lasă o ţestoasă să se încurce în plasa lui?”

Cleo se opri lângă dulapul ei.

Byron îi făcu înc-o dată cu mâna, apoi se îndepărtă.

— Pe curând! Zise el, plecând la oră.

Cleo îi făcu şi ea cu mâna. „Byron e un tip cool”, se gândi ea. „E mereu relaxat şi fericit.”

Deschise dulapul şi-şi scoase atlasul pentru ora de geografie. Începuse deja să se simtă ceva mai bine. Doar pentru că Emma şi Rikki nu mai vorbeau despre nimic altceva, decât despre noile lor puteri, asta nu însemna că ea nu mai putea avea alţi prieteni, cu care să discute şi să-şi petreacă timpul.

„O să mă gândesc la bietele ţestoase”, promise ea. „O să-mi vină mie o idee cum să le ajut!”

Ceva mai încolo, pe culoar, Lewis stătea şi-şi urmărea îngrijorat prietena. Zâmbi, când Byron trecu pe lângă el. Apoi se îndreptă spre Cleo, care încă mai cotrobăia prin dulap după cărţi.

— Bună, Cleo, o salută el şi încercă să spună ceva normal. Ai chef să mergi să bem ceva?

Cleo îl privi lung, iar el se înroşi brusc, Figura ei era rece şi lipsită de expresie.

— Îmi pare rău, n-am timp, răspunse ea sec, încuindu-şi dulapul.

Pentru o clipă, Lewis închise ochii. Cunoştea bine schimbările de dispoziţie ale lui Cleo. „Odată şi-odată, trebuie să se obişnuiască şi cu asta”, îşi zise el. „N-am chef

să stau tot timpul tampon, între ea, Rikki şi Emma.” Aşa că schimbă tactica.

— Ascultă, Cleo, zise el pe un ton blând. Ştiu că eşti derutată de toată povestea asta, dar nu te poţi ascunde la nesfârşit.

Cleo se rezemă de uşa dulapului. Se uită în ochii prietenului ei. „De ce trebuie să înceapă şi el?” se gândi ea iritată. „N-am timp de-aşa ceva! Trebuie să mă gândesc la ţestoasele acelea nevinovate şi la ouăle pe care le depun ele pe plajă…”

— Doar pentru că… Eşti sirenă, continuă el.

Lewis nu-şi dăduse seama cât de sensibilă era Cleo în acea clipă. Dintr-odată, lata izbucni ca un vulcan, uitând de ţestoase, Chiar şi numai cuvântul „sirenă” o înnebunea. Îi veniră din nou în minte rechinii şi pericolul de a muri înecată.

— Dar eu nu sunt o… chestie din aia! Oxplică ea tăios, întrerupându-l în mijlocul frazei. Niciodată nu mi-a plăcut apa şi nici n-o să-mi placă vreodată!

Se uită la el cu dispreţ. Lewis o privea înmărmurit. Apoi, Cleo îl împinse uşor la o parte şi plecă.

— Şi ce-ai de gând să faci? Să te fereşti toată viaţa de apă? Strigă Lewis în urma ei, supărat.

Fata se opri şi se întoarse spre el. Pentru o clipă, Lewis crezu că ea se va întoarce. Dar Cleo ridică din umeri şi-şi coborî privirea, părând a spune: „Dacă trebuie,.” Apoi plecă în fugă spre casă.

Lewis avea un nod în gât. Cleo dispăruse, iar el rămăsese derutat şi îngrijorat. Nu avusese niciodată probleme de comunicare cu ea. Oare avea să rămână aşa? Oare acesta avea să fie sfârşitul prieteniei lor? „Dar nu pot să accept asta”, se gândi el. „Nu vreau s-o pierd pe Cleo. Trebuie să fac ceva!”

Ziua începuse prost şi continua din ce în ce mai rău. Cleo îi evita în continuare pe Lewis, Emma şi Rikki. La prânz, niciunul dintre ei nu reuşi să dea de Cleo, iar la orele de

curs comune, ea se aşează cât mai departe de ei, ferindu-şi privirea.

Rikki, cea care întotdeauna era capabilă să apuce taurul de coarne, voia să-i vorbească. Şi Emma dorea să discute cu Cleo, ca să lămurească problema. Lewis le convinse însă pe fete să-i mai acorde ceva timp. Era sigur că avea să găsească o cale de a ajunge la Cleo. Şi nu voia să accepte ajutorul oferit de Rikki şi Emma. Ele puteau doar s-o supere şi mai tare pe Cleo.

„Rikki e simpatică", îşi zise el. „Doar că uneori e prea vulcanică. Cleo are acum nevoie de linişte."

La sfârşitul zilei, Emma şi Rikki nu se simţeau tocmai în formă. Stăteau la ultima oră – chimie – şuşotind între ele, astfel că profesorul fu nevoit să le avertizeze. Pentru Rikki, acest lucru era absolut obişnuit, dar Emma nu primise niciodată până atunci un avertisment. În alte condiţii, s-ar fi ruşinat cumplit. Dar acum, nimic nu mai era cum trebuia să fie. În acel moment voiau doar să ştie dacă Cleo e în siguranţă.

Capitolul 4

Sună ultimul clopoţel al zilei. Elevii dădură buzna în curtea şcolii. Când Rikki şi Emma ieşiră de la oră, le întâmpină Lewis. Părea tare necăjit. Fusese o zi lungă şi grea. De câte ori încercase să discute cu Cleo, ea nu scosese nici o vorbă sau chiar îi întorsese spatele şi plecase.

Nu mai avea nici o idee. Nu ştia cum să reacţioneze sau ce să mai spună.

Văzându-I, fetele ghiciră pe dată că nu avusese nici un succes. Toţi trei stăteau pe culoar şi se uitau unul la altul, neştiind ce să facă.

— Te-a expediat, nu? Zise Rikki, directă ca de obicei.

Lewis ridică din umeri şi începu imediat să se apere.

— Are nevoie de un pic de timp, pentru… Începu el, dar apoi tăcu, Ştia că pierduse.

— Da, aşa e, m-a expediat.

Emma şi Rikki oftară. Exact în acel moment, Cleo venea în fugă pe scări. Rikki şi Emma întoarseră capul spre ea, iar Lewis bănui ce aveau de gând să facă.

— Ăăă… Nu cred că vrea să vorbească acum cu voi, le avertiză el.

Când îi zări, Cleo se opri la mijlocul scării. Ezită, apoi îşi sprijini mâna de balustradă. Dacă avea să coboare, cei trei precis ar fi luat-o iar la o discuţie despre sirene. Dacă se întorcea, era mai mult decât evident că-i evita. Cleo oftă.

„Adevărul e c-aş vrea să vorbesc cu ei", se gândi ea. „îmi lipsesc atât de multl Toată ziua mi-am dorit să vorbesc cu el trei. Dar nu despre sirene!"

Emma se uită la Cleo, apoi la Lewis.

„Dacă vrei ca ceva să meargă bine, atunci nu apela la un băiat. La unele lucruri se pricep doar fetele."

— Las-o, Lewis, zise ea. Ne descurcăm noi. E o chestiune între… Fete.

Rikki dădu aprobator din cap, iar Lewis se cutremură în clipa în care cele două prietene urcară scările până la Cleo. Ştia că Emma va încerca să spună cuvintele potrivite, dar Rikki era câteodată cam nerăbdătoare.

Câteodată – doar câteodată… Rosti el, fără să se gândească.

Înghiţi în sec şi-şi încrucişă degetele, iiiându-le noroc fetelor.

Cleo le văzu îndreptându-se spre ea. 80 rezemă de balustradă şi se uită spre curtea şcolii.

Lewis avea emoţii pentru Emma şi Rikki. Cleo încerca să pară relaxată, dar el observă că-i tremurau mâinile şi avea umerii încordaţi. Lui Cleo nu-i plăcea să se certe, ura confruntările, dar de data asta părea să nu existe altă cale. Se întoarse spre Emma şi Rikki.

Cleo, începu Emma. Povestea asta cu sirenele…

Privirea lui Cleo era de gheaţă.

Emma se opri. Dintr-odată, devenise nesigură. „Nu s-a uitat niciodată în felul ăsta la cineva!" se gândi ea.

Cleo nu ştia cum să reacţioneze. Trebuia să poarte această discuţie cu Emma şi Rikki, dar n-avea nici cel mai mic chef. După o scurtă pauză, se hotărî să se poarte şi ea, măcar o dată, ca Rikki. Avea să le spună în faţă tot ce nu-i convenea.

— Există lucruri mai importante în viaţă decât să faci concurs de ţinut respiraţia sub apă şi decât să te joci cu delfinii, zise ea serioasă.

— Hei, ne distrăm şi noi! Răspunse Rikki, făcând ochii mari. Asta e o crimă?

Cleo îşi strânse pumnii, în momentul în care Rikki o străpunse cu privirea. Rikki ştia perfect cum poţi ucide pe cineva din priviri, dar, pentru moment, Cleo era mult prea agitată ca să reacţioneze.

— Cum ziceţi voi, răspunse ea încruntându-se. N-are nici o importanţă. Nu vreau să discut despre asta.

Emmei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Erau o mulţime de colegi prin jur şl nu era cazul să vorbească atât de tare. Şi totuşi, trebuia să pună unele lucruri la punct.

— Cum poţi să spui aşa ceva? O întrebă ea, atunci când Cleo îşi feri privirea. E cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat vreodată. Poate chiar cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată unui om!

Rikki încă o ţintuia pe Cleo cu privirea. Nici măcar nu clipea.

„Emma are dreptate. E colosal! Ne-a schimbat viaţa! Cum poate fi Cleo atât de dezinteresată? Şi cum poate să spună că e doar un joc?”

Emma îşi scoase o şuviţă de păr din ochi şi inspiră adânc. Se simţea de parc-ar fi intrat cu forţa în sufletul lui Cleo. Prietena ei părea să se apere, dar lucrurile deja se întâmplaseră, indiferent că le acceptau sau nu. Nu suporta să-şi vadă cea mai bună prietenă atât de necăjită!

Cleo se uită în sus, absentă.

„De s-ar deschide cerul în clipa asta şi m ar înghiţi, ca să scap odată…”se gândi ea, „de discuţia asta penibilă!” Căuta cu disperare un alt subiect de discuţie.

— La spuneţi, ce se-ntâmplă de fapt cu ţestoasele? Le întrebă ea.

Rikki se uită întrebător la Emma. Dar nici ea nu pricepea.

— Cu ţestoasele?

— Se pare că, de dimineaţă, s-a prins o ţestoasă într-o plasă de pescar, le explică Cleo. Asta e important.

Rostise cuvintele uitându-se la Rikki, sperând că fetele vor începe să se gândească la altceva. Şi funcţionă.

— Nu ştiam, zise Rikki. Dar nu mai face pe nevinovata!

— Ce vrei să spui? Sări Cleo speriată. Sperase ca Rikki să continue discuţia despre; ţestoase, dar ea tocmai o acuzase că părea vinovată.

— Cleo, tatăl tău e pescar, zise Rikki dintr-o suflare. Era clar c-o plictisea subiectul. În plasele pescarilor se prind ţestoasele…

— Nu-i adevărat! Ripostă Cleo. Tata n-ar face niciodată aşa ceva!

— Eşti sigură? O întrebă Rikki sarcastică. Cele două fete se priveau de parc-ar fi fost gata să se împungă.

„Este atât de arogantă!” se gândi Cleo, cu ochii închişi. „Tata n-ar face niciodată rău unei ţestoase… Sau poate că da?” începu s-o macine îndoiala. O împinse pe Rikki la o parte şi fugi, cu obrajii roşii de furie.

Rikki se întoarse spre Emma, dând din umeri. Atunci li se alătură şi Lewis. Temerile şi îndoielile lui Cleo puteau fi agasante, dar pe Rikki o enerva cel mai tare când Cleo fugea din faţa problemelor. I se părea că nu poate suporta să li se spună lucrurilor pe nume. Lucrurilor dure.

„A venit momentul ca şi ea să accepte adevărul”, îşi zise Rikki. „Doar şi ea e sirenă! Nici o discuţie lacrimogenă despre pescari şi ţestoase nu va schimba asta!”

Emma se uită neliniştită în urma lui Cleo. Ştia că aceasta era foarte ataşată de tatăl ei. Totuşi, Rikki avea dreptate.

Dacă pescarii din partea locului foloseau plase ilegale, era cazul să fie opriţi. Altfel mureau o mulţime de ţestoase fără apărare, Lewis, Rikki şi Emma plecară de la şcoală adânciţi

în gânduri. Trebuia să găsească o cale de-a o face pe Cleo să-şi accepte noile puteri.

Cleo se grăbi spre casă. Fugi prin parc tremurând. Se simţea rănită. Toate gândurile ei erau la ţestoase şi., la ceea ce spusese Rikki, Era oare posibil ca tocmai tatăl ei să contribuie la dispariţia acestei specii?

Nu-i venea a crede. Şi nici nu voia să creadă aşa ceva!

Şi totuşi, avea o mică îndoială, care o lăcea să seântrebe: „Eşti sigură?" îi tremurau genunchii, de abia se mai putea ţine pe picioare. Avea impresia că oamenii care treceau pe lângă ea o priveau ciudat, îi venea să plângă. Aşa că alerga din ce în ce mai repede, într-un final, ajunse acasă şi închise uşa în urma ei.

„Ce tâmpenie!" îşi zise ea. „Doar Rikki nu-l cunoaşte pe tata,. El n-ar face niciodată aşa ceva! N-o să-mi mai irosesc nici cel mai mic gând cu acuzaţiile astea!"

Se năpusti în camera ei şi-şi deschise ghiozdanul. Temele nu erau prea interesante, dar măcar aşa îşi putea lua gândul de la Rikki Chadwick şi ideile ei năstruşnice.

Cleo încercă să rezolve câteva probleme la matematică, dar i se părea că cifrele îi dansează în faţa ochilor, pe hârtie. Nu se putea concentra nici măcar două minute, Aşa că aruncă stiloul cât colo şi deschise o carte. Dar nici asta n-o ajută. Imaginile cu ţestoase, rechini şi sirene nu-i dădeau pace, confiscându-i toate gândurile.

Se ridică şi începu să se plimbe neliniştită prin casă. Morocănoasă, privi spre acvariu. Era cumplit să-şi imagineze că tatăl ei omora ţestoase. Temerile ei legate de viaţa de sirenă fură brusc întrecute de vinovăţie şi ruşine.

„Rikki crede că tata prinde ţestoase", se gândi ea îndurerată. „Probabil că şi Emma gândeşte la fel. Nu s-a împotrivit în momentul în care Rikki a venit cu acuzaţia. Poate că toţi gândesc la fel! Poate că de-asta a venit Byron la mine, de dimineaţă, şi mi-a povestit despre ţestoase, Oare şi el crede că tata este vinovat?"

Faţa lui Cleo se întunecă brusc. Se încruntă şi strânse pumnii. „Nu-i adevărat!” îşi zise ea. „Nu cred! Tata n-ar face niciodată aşa ceva!”

Se aşează din nou la masa de scris şi-şi luă o carte, încercând să citească. Dar nu reţinea o iotă. Citi aceeaşi propoziţie de o sută de ori, până când lacrimile îi căzură pe pagină.

Exact în acel moment, o strigă mama la masă. Cleo închise cartea, îşi şterse lacrimile de pe obraji şi fugi jos.

La masă, Cleo nu scoase o vorbă. Avea senzaţia că toate gândurile făceau tumbe în creierul ei. Analiza fiecare argument în parte. Îi venea să urle! Tatăl ei avea chef de glume. Mama povestea ultimele bârfe din vecini, doar Cleo se uita insistent în farfurie. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să spună ce o apăsa, Nu-i era foame şi fot plimba furculiţa prin farfurie.

Părinţii începuseră să-şi facă griji în legătură cu schimbarea ei. Până şi Kim acceptase să spele vasele în fiecare zi, pentru numai cinci dolari – sperând s-o vadă pe sora ei ceva mai veselă. Dar nimic nu părea să ajute. Cleo parcă nici nu-i vedea. După masă, se trânti pe canapea, cu o pernă în braţe. Se uita la televizor, dar fără să vadă ceva, Părinţii o urmăreau încruntaţi. Asta nu era Cleo a lor.

A fost o seară extrem de încordată, nici pe departe veselă şi relaxată, cum se întâmpla de obicei în casa lor. Nimeni, în afară de Cleo, nu pricepea de ce. Ea stătea într-un colţ, pe canapea, încercând să se deconecteze cu ajutorul televizorului. Din păcate, nu reuşea.

În cele din urmă, Kim se retrase în camera ei. Mama lui Cleo se duse în vizită prin vecini, iar Cleo ştia că venise momentul să discute cu tatăl ei. Altfel, n-ar fi dormit toată noaptea. Tocmai când fata îşi făcea curaj, Don se ridică şi se duse la bucătărie, ca să-şi facă un ceai. Cleo auzi zgomotele obişnuite, când acesta amesteca în cană cu linguriţa. Acum însă, şi aceste sunete păreau ciudate.

— Cleo, vrei şi tu ceai cu lămâie? Întrebă tatăl ei din bucătărie.

„Acum ori niciodată”, îşi zise ea şi se ridică, Tata o aştepta cu două căni aburinde pe masă.

— Tati, începu ea şi se aşează lângă el. Ai prins vreodată o ţestoasă?

— Ce întrebare mai e şi asta? Se miră tatăl ei, încruntându-se.

— Una simplă, răspunse Cleo, uşor iritată. „De ce se apără?” se întrebă ea şi insistă: Ai prins vreodată o ţestoasă marină?

— Cleo, doar am discutat de-atâtea ori, răspunse el şi sorbi din ceai. Nu fac nimic ilegal, OK?

„Ăsta nu-i un răspuns”, constată Cleo.

Avea un nod în gât. Brusc, i se făcu frig. Îşi privea tatăl. Părea la fel ca-ntotdeauna, prietenos şi deschis. Şi totuşi, nu ştia dacă putea avea încredere în el. Era un sentiment cumplit. Acum îi era cald şi o luase cu ameţeală. Don îşi privi fiica şi-şi dădu seama că întrebarea ei era extrem de serioasă. Indiferent ce se petrecea în mintea ei, Cleo avea nevoie de un răspuns clar şi răspicat.

— Întotdeauna respectăm legea, îi explică el, punând cana pe masă. Don îşi privi fata în ochi. Folosim plase speciale, cu grilaje de sortare. În momentul în care o ţestoasă se prinde în plasă, ea este ghidată spre o deschizătură.

Cleo ascultă cu atenţie explicaţiile tatălui ei despre felul în care se lucra pe barcă. Îşi dorea atât de mult să-l creadă… Însă toată povestea părea neclară.

— În afară de asta, noi pescuim la zeci de mile depărtare de plajele unde ţestoasele îşi depun ouăle, continuă tatăl ei. Mai mult nu avea ce să-i spună.

Cleo se uită la el, suflând în ceaiul fierbinte. Nu părea prea convinsă de aceste explicaţii.

Don ridică din umeri şi-şi luă din nou cana de ceai. „Poate că se foloseşte de povestea cu ţestoasele pentru a începe o discuţie cu mine. Cine ştie despre ce-ar vrea ea de fapt să

vorbească?” Pentru o secundă, lui Don îi trecu prin minte că fata lui nu-l credea.

— Dar, uneori, se mai prind ţestoase în plasă, zise Cleo, după o tăcere lungă.

— Nu în a mea, zise tatăl ei hotărât. Şi nici în ale pescarilor care respectă regulile.

Se uită la Cleo, încercând să-şi imagineze la ce se gândea. Părea foarte afectată de problemele ţestoaselor, „Poate că Bev are dreptate”, îşi zise el, la un moment dat. „Poate că pubertatea îşi spune cuvântul.” Şi totuşi, nu era foarte convins că asta era tot.

Cleo îşi feri privirea. Se gândea la ceea ce-i explicase tatăl ei. Chiar dacă nu era total convinsă, n-avea nici un motiv să pună la îndoială spusele lui. Şi nimic din ce-ar fi insinuat Rikki nu putea schimba asta. „Dacă tata spune că nu prinde ţestoase, atunci ăsta-i adevărul”, se gândi ea. „Dar cum să le conving pe Emma şi pe Rikki? Ele nu-l cunosc la fel de bine ca mine!”

Înceledinurmă, vârsăceaiulânchiuvetâ şi seduseân pat. Stătea întinsă peântuneric şi asculta valurile care se spărgeau de ţărm. Fusese o zi îngrozitoare, iar Cleo se bucura că, în sfârşit, se terminase. Dar n-o bucura deloc gândul că, a doua zi, avea să le întâlnească pe Emma şi pe Rikki.

„Cum să mă port?” se frământa ea. „Urăsc certurile!” Se hotărî să se poarte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. „Cel puţin, acum ştiu că tata n-a făcut nimic greşit”, îşi zise ea. „Doar c-o să dureze un pic până le conving pe Rikki şi pe Emma – asta-i tot.”

Capitolul 6

A doua zi de dimineaţă, soarele strălucea prietenos. Razele lui dezmierdau oceanul până departe, în zare. Întinderea netedă a apei era tulburată doar de o barcă de pescari. Traulerul lui Don Sertori, un vas special pentru plasele de pescuit, se legăna pe valuri – cu Eddie, mâna dreaptă a acestuia, pe post de căpitan.

Eddie era un tip oacheş, cu părul lung, cam nespălat şi cu o privire răutăcioasă, îngâmfată. Ceilalţi membri ai echipajului nu-l puteau suferi, dar Don avea încredere în el, aşa că n-aveau ce face – erau nevoiţi să-l suporte.

Eddie ieşise în larg cu barca şefului său, sperând la o pradă consistentă. De fapt, voia neapărat banii şi stima care veneau odată cu prada. Cum obţinea aceste lucruri nu-l interesa, important era să le primească repede. Pe când dirija vasul spre larg, pe faţă i se întinse un rânjet. Ştia exact încotro trebuia să se-ndrepte. Exista un loc unde, garantat, nu se afla nici un alt pescar. Acolo, mii de peşti parcă aşteptau să fie prinşi, Cu un ultim zâmbet răutăcios, schimbă cursul către locul în care ţestoasele îşi depuneau ouăle.

După aventura de pe Insula Mako, Emma fusese obligată să renunţe la visul ei de a deveni campioană la înot. Dar şl aşa, continua să se scoale cu noaptea-n cap şi să meargă pe plajă. Era obiceiul ei de-o viaţă, aşa că nu putea renunţa la el atât de uşor. În fiecare dimineaţă, trupul ei îşi cerea dreptul de a se arunca în valuri, de a simţi mângâierea apei. Emma îşi lua costumul de baie şi fugea pe plajă. Singura diferenţă era că, acum, avea costumul de baie… la purtător, tot timpul, Nici această dimineaţă nu făcea excepţie. Când Emma ajunse pe plajă, Rikki stătea deja pe o stâncă şi o aştepta, dusă pe gânduri, cu privirea aţintită spre ocean. I se lumină chipul în clipa în care o zări pe Emma. În mod normal, petreceau împreună, în apă, cel puţin o oră – era un mod minunat de a-şi începe ziua. Şl de această dată se aruncară în valuri, moment în care picioarele li se transformară în cozi de peşte cu solzi strălucitori. Ambele fete înotau pe fundul apei. Solzii argintii se zăriră la suprafaţa apei doar pentru câteva secunde, mângâiaţi de razele soarelui. Ţâşniră fericite pe sub apă, înotând printre stânci şi corali, pe lângă bancuri de peşti. Se aventurară într-o cursă incitantă prin albastra lume subacvatică, Fetele străbăteau apa cu viteza torpilelor. Mii de bule de aer se

ridicau în jurul lor, Se luau la întrecere şi se distrau de minune, Fericite şi fascinate, făceau tumbe prin apă, grozăvindu-se cu noi şi noi figuri acrobatice, Când să iasă la suprafaţă, nu mai erau în stare decât să zâmbească, Emma privi în sus, spre oglinda apei, şl dintr-odată făcu ochii mari. O trase pe Uikki de mână şi-i arătă şi ei: ceva mare şi întunecat le bloca drumul spre suprafaţă.

O plasă imensă de pescar fusese aruncată dintr-un trauler. Se întinsese rapid, agăţând tot ce întâlnea în cale. Printre acestea şi o mică ţestoasă. Fetele reuşiră sci evite plasa, dar biata ţestoasă nu fusese la fel de norocoasă, Emma înotă spre plasă, cu precauţie. Dar se sperie când îşi dădu seama că era o plasă ilegală – nu permitea micilor animale să scape prin deschizături speciale. Rikki şi Emma se i illau îngrozite cum mica ţestoasă făcea. Forţări uriaşe să se elibereze, dar mai rău so încurca, Fusese trasă în urma bărcii dl avea să moară înainte ca plasa s-o şi oată din apă, „E cumplit!” îşi zise Emma, „Trebuie să lacem ceva! Dar ce?” Se uită întrebător la Rikki.

De când înotau împreună, cele două fete se înţelegeau doar din priviri, nu mai aveau nevoie de vorbe. Acest lucru era foarte important, pentru că sub apă nu puteau vorbi. Astfel, Rikki ştia şi de data aceasta ce voia Emma. Era nevoie să facă ceva pentru a salva ţestoasa din capcană, înainte de a fi prea târziu. Nu erau suficient de puternice pentru a rupe plasa şi nici nu aveau uneltele necesare.

Dar Rikki avu o idee. Exista un singur loc în preajmă de unde ar fi putut procura, cu puţin noroc, uneltele necesare pentru a elibera ţestoasa. Dădu scurt din cap şl înotă rapid spre suprafaţă. La bordul vasului de pescari, Eddie ieşi în goană din cabină pe punte, spre centrul de comandă. Jake, colegul său, stătea la pupa, adică în partea din spate a vasului, şi tăia vechile sfori cu cuţitul pescăresc, Era destul de morocănos. Se aflau po mare de ore bune şi se săturase de aerelo de şef ale lui Eddie.

— Mişcă-te, Jake! Urlă Eddie. Nu atingen i cota, dacă nu ne mişcăm mai repede!;

Se întoarse în cabină, iar Jake se uită furios în urma lui. Lăsă sfoara din mână şi puse cuţitul pe marginea bărcii, Apoi il urmă pe Eddie, pentru a trage împreună plasa.

Nimeni nu observă mâna care pipăia marginea bărcii. Nimeni nu observă cum mâna şterpeli cuţitul pescăresc.

Rikki zâmbi uşurată în momentul în care dispăru din nou în valuri şi înotă spre locul în care lăsase ţestoasa. Aceasta dădea deja semne de slăbiciune.

„Grăbeşte-te!” se gândea Emma, privind-o pe Rikki cum tăia plasa cu cuţitul. „Nu prea mai avem timp s-o salvăm!” Speriată, Rikki trăgea de plasă Din toate puterile.

Sus, pe punte, Jack începuse şi el să liagă de plasă. Fetele se prinseseră de plasă şi încercau din răsputeri să facă o (jaură. Jack se opinti şi trase aer în piept: „Avem o pradă bogată azi”, se gândi el. „Plasa e grea.” în cele din urmă, în ultima clipă, Emma şi Rikki reuşiră să rupă plasa şi să salveze micuţa ţestoasă, care se îndepărtă zăpăcită.

Cele două prietene priviră fericite în urma ei şi-şi zâmbiră. „Cel puţin, am salvat ţestoasa de pescarii ăia hrăpăreţi!” se gândi Rikki.

Încă o dată, ţâşni spre suprafaţă şi, cu grijă, scoase capul din apă, Aşează cuţitul la locul lui, Exact în acel moment, recunoscu barca. Cu o mişcare a cozii, o chemă pe Emma. Amândouă se uitară perplexe la barca lui Don Sertori. Dar, înainte ca ele să poată schimba o privire, se întoarse Eddie, astfel că fetele se scufundară pe dată. Căpitanul nu observă nimic.

Se făcuse târziu. Rikki făcu semn cu capul înspre mal. Fetele se întoarseră pe plajă. În câteva secunde, se căţărară pe o stâncă. Niciuna dintre ele nu scoase o vorbă. Nici nu era nevoie. Însă amândouă se gândeau la acelaşi lucru. Cum să-i spună lui Cleo că tatăl ei făcea lucruri ilegale? Chiar şi numai gândul acesta era înfricoşător, La fel ca Emma şi Cleo, Rikki îşi descoperise încă o putere

supranaturală, de când era sirenă. În câteva milisecunde, putea să aducă apa la temperatura de fierbere. Cu ceva timp în urmă, secase în felul acesta o piscină. Acum se uscă pe sine şi pe Emma, astfel încât să-şi recapete picioarele cât mai repede. Fetele îşi luară gentile de plajă şi se grăbiră spre cafeneaua Juice-Net. Grijile le împovărau, aşa că nu păreau tocmai în formă, când intrară în cafenea, Capitolul 7

— Astăzi, pescarii din partea locului au scăpat ca prin minune de o ameninţare din adâncuri, comenta dramatic un reporter IV. Incidentul confirmă faptul că în preajma coastei bântuie un rechin uriaş.

Toţi cei din cafeneaua Juice-Net se uitau captivaţi la televizor şi ascultau cu înfrigurare ştirile. Povestea se întâmplase cu doar puţin timp în urmă.

— Din fericire, niciunul dintre pescari nu a fost rănit, dar încă nu se ştie ce fel de animal marin le-a distrus plasele, zise reporterul, care specula incidentul la maximum.

Emma şi Rikki stăteau la o masă şi se uitau la televizor. Nu vorbiseră prea mult, de când ieşiseră din apă. Clopoţeii agăţaţi deasupra uşii cafenelei anunţară încă un client, iar fetele îşi întoarseră privirea către intrare: era Cleo.

Ea se îndreptă imediat spre prietenele ei. După cearta din seara precedentă, voia neapărat să discute cu ele. „Rikki are o părere greşită despre tata. Am vorbit cu ei, iar el nu m-ar minţi niciodată. Trebuie doar să găsesc o cale de a-i dovedi”, îşi zise Cleo, zâmbind.

— Bună, fetelor! Salută ea. Cum merge treaba?

Cleo se aşează la masă, lângă prietenele ei. Emma şi Rikki o priveau îngrijorate. „Cum să-i spunem ce s-a-ntâmplat?” se gândi Emma. „N-am nici cea mai vagă idee!”

Exact în acel moment, se auzi o voce din spate. Byron arăta spre televizor:

— Hei, Cleo! Zise el. E tatăl tău la televizor!

Toate cele trei fete se întoarseră imediat, într-adevăr, era Don, Stătea pe barcă şi vorbea, privind spre camera de

filmat. Eddie şi alţi pescari îşi făceau şi ei de lucru prin preajmă.

— Pescuiesc de mulţi ani în apele astea, zise Donâncruntat. Şi există o singură făptură care ar putea produce un asemenea dezastru.

Emma şi Rikki priviră în jos, ruşinate.

— Un rechin alb uriaş, singuratic, continuă tatăl lui Cleo.

În cafenea începură discuţii aprinse pe marginea reportajului.

— Continuăm după publicitate, anunţă reporterul, mărind suspansul.

Fetele se întoarseră către masă, uitându-se una la alta.

— Bietul tata! Scânci Cleo.

Rikki şi Emma schimbară priviri pline de subînţeles. „Nu pot să fac asta”, se gândi Emma. „Nu ştiu ce să-i spun… Cleo o să fie distrusă.”

Rikki înţelese şi fără cuvinte. „Trebuie să-i spun, acum ori niciodată”, îşi zise ea. Aşa că se apropie de Cleo şi-i vorbi neobişnuit de încet.

— Nu-mi face plăcere să-ţi spun, Cleo, dar tatăl tău nu a prins un rechin, ci o ţestoasă.

— Noi am tăiat plasa şi am eliberat-o, adăugă Emma.

— Imposibil! Zise Cleo, dând din cap necăjită. Tata nu ar prinde niciodată ţestoase!

Se uită la Rikki furioasă. „Face asta intenţionat”, îşi zise ea. „E josnic!”

— Cleo, e adevărat, îi confirmă Emma. Îmi pare foarte rău.

Rikki încuviinţă din cap. „Biata Cleo”, se gândi ea. „Trebuie să fie cumplit să afli că tatăl tău este un mincinos. Cum o să poată suporta?” îşi coborî privirea şi-şi muşcă buzele.

Cleo se uita la cele două prietene ale ei, nevenindu-i să creadă ce auzea, Dar ele păreau să fie convinse de propriile spuse. Aproape că i se frânse inima. „Dacă-i aşa, atunci tata m-a minţit”, îi trecu prin minte. „Dacă-i aşa, cum o să mai pot avea vreodată încredere în el?”

Dusă pe gânduri, fixă cu privirea tăblia mesei, Dintr-odată, totul i se părea logic.

Brusc, îi reveni cheful de viaţă. Ştia ce avea de făcut.

Cleo se ridică de la masă şi părăsi cafeneaua. Fugi pe lângă bărcile de pescari, până pe chei. Peste tot, pescarii descărcau marfa, curăţau bărcile şi se ocupau de treburile zilnice, Cleo nu-i băgă în seamă. Căuta barca tatălui ei, pe care o găsi la capătul cheiului, Urcă pe punte şi se îndreptă spre cabină, tocmai în momentul în care ieşea tatăl ei, Cleo îşi încrucişă braţele pe piept şi-l privi, cu ochii pe jumătate închişi, Se străduia să nu plângă. Furia, durerea şi neîncrederea răzbăteau din privirile ei.

— Cleo! Zise tatăl ei, vesel. De când n-ai mai dat pe-aici? M-ai văzut la televizor? A Ieşit bine? E o chestie cu rechinul ăla, nu?

Îi zâmbi, fericit s-o vadă, gândindu-se că, în sfârşit, lucrurile păreau a merge spre bine. Dar Cleo avea un nod în gât. Întotdeauna îşi apărase tatăl, însă acum toată lumea ei părea să se dărâme.

— Tu, de fapt, nici nu ştii ce se agaţă în plasele tale, aşa-i? Observă ea cu cinism.

Don o privi uimit. Fiica lui era neobişnuit de serioasă.

— E vorbă ăin nou ăe ţestoase? O întrebă el.

— Da, exact despre ele e vorbă, răspunse Cleo răspicat.

„Spune-mi că nu-i adevărat”, se ruga ea disperată. „Explică-mi totul. O să te asculţi Spune-mi cum se face că prietenele mele te-au văzut prinzând o ţestoasă în plasă!”

— Cleo! Se apără tatăl ei, iritat. Noi folosim plase legale şi pescuim numai acolo unde avem voie.

Pentru o clipă, inima lui Cleo încetă să bată. Buzele îi tremurau şi ştia că avea să izbucnească în plâns.

— Noi nu încălcăm legea! Adăugă Don apăsat.

— M-ai dezamăgit, tată, zise Cleo cu voce stinsă şi scutură din cap.

Se întoarse pe călcâie şi o luă la goană.

— Cleo! Strigă Don după ea. Nu mai văzuse niciodată expresia aceea pe faţa fiicei lui.

(lipsa din carte paginile 65-96)

Johnno se apropie şi se uită şi el la ecran. Sonarul detectase o făptură de mari dimensiuni în preajma bărcii – care se apropia din ce în ce mai mult! Johnno părea îngrijorat.

— Asta nu-i nici pe departe o ţestoasă, zise Eddie. Vocea îi era încordată. Vreau să văd mai bine ce creatură e asta…

Se întoarse la cârmă şi viră brusc în direcţia opusă. Cleo înota pe sub trauler, căutând alte ţestoase. Nu ştia că sonarul îi consemnează fiecare mişcare. Chiar mai rău – plasa se apropia încet de ea.

În cabină, Eddie ţinea cârma, urmărind ecranul.

— Arată mai degrabă a rechin, zise el, gândindu-se ce grozav ar fi fost să prindă monstrul care făcuse atâta vâlvă.

— Pregătiţi-vă – n-am chef să-l ratez!

„O, Doamne!” îşi spuse Johnno, atunci când Eddie ieşi în goană din cabină. „E genul ăla de idiot care-şi imaginează că e o chestie cool să prinzi un rechin alb!” Se uită la Jake, apoi întoarse capul. Amândoi ştiau că aşa ceva era foarte greu şi periculos. În afară de asta, nu credeau că Eddie ar fi fost în stare să prindă un rechin.

Nu era tocmai cea mai norocoasă zi, Cu o simplă mişcare a cozii, Cleo so apropie de suprafaţă, Era entuziasmatăl De jos, valurile arătau cu totul altfel. „I cel mai frumos lucru pe care l-am văzul vreodată”, îşi zise ea. Deasupra ei mol observă o ţestoasă, care înota pe lângă un banc de peşti. Cleo zâmbi. Era de un milion de ori mai interesant decât orice documentar despre peşti pe care îl văzuso vreodată. Oceanul era plin de sunete. Cu cât asculta mai mult, cu atât i se părea că era o muzică angelică.

Privea fascinată adâncurile albastre, pierdută în contemplaţie. Nici nu observa plasa uriaşă care se apropia de ea. Deodată, fu prinsă în capcană. Cleo înotă cât putu de

repede spre suprafaţă – în urma ţestoasei care dispărea. Exact în acel moment, coada i se agăţă într-un ochi al plasei. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât se încurca mai tare, Sforile se încolăceau nemilos în jurul el. Intrând în panică, Cleo smucea plasa în toate direcţiile. „Nu se poate să fiu prinsa în felul ăsta!” se gândea disperată. „Suni mai deşteaptă decât peştii şi ţestoaseleI Trebuie să existe o cale de scăpare!” Dar plasa albastră era peste tot. O ţinea strâns şi o trăgea în jos. Disperată, căuta o deschizătură, dar fără succes. Într-adevăi, era prinsă în capcană!

Capitolul 12

Lewis fugi de pe chei spre casa părinţilor Emmei. Le căutase deja pe Emma şi pe Rikki la cafenea şi pe plajă, dartot nu le găsise. Pentru că nu ştia unde locuia Rikki, Emma rămăsese singura lui speranţă. Era cumpiit de îngrijorat. Nici aici nu se zărea nimeni. Sufrageria era goală.

„Nu, nu, nu!” îi bubuia în creier. „Unde sunt oare? Credeam că sunt aici! În mod sigur, Cleo are deja probleme uriaşe! Ce se-ntâmplă dacă nu mai poate să-şi mişte coada? Sau dac-o vede cineva?” îşi dădu cu palma peste frunte.

— Hei! Strigă el.

Atunci auzi un zgomot, în spatele lui. Se întoarse şi le văzu pe Emma şi pe Rikki coborând treptele. Le găsise!

— Hei! Strigă el din nou. Cleo!

Rikki îl privi uimită. „Ce s-o fi întâmplat iar?” se miră ea. Lewis era un tip isteţ şi începuse să-l placă, dar uneori era, categoric, cam ciudat pentru gustul ei.

Oricum, Emma bănuia că ceva se întâmplase. Ceva nu era în ordine. Încercă să nu se lase influenţată de panica din ochii lui Lewis.

— OK – deci unde-i Cleo? Întrebă Emma îngrijorată.

Lewis nu mai era în stare nici să explice ce se întâmplase. Pur şi simplu, exclamă:

— În apă!

— În sfârşit! Izbucni Rikki entuziasmată, spre Emma. Apoi se încruntă: „Şi-asta-i bine?” se întrebă în clipa următoare.

— Nu! Bălmăji Lewis, de parcă-i citise gândurile. Era palid, iar în ochi i se citea spaima. Nu!

Clătină din cap cu atâta putere, încât aproape că-i zbură pălăria de pescar.

— Hai odată, Lewis! Adună-te şi spune ce s-a întâmplat! Ţipă Rikki. Vorbeşte ca un om normal!

Lewis cedă. Nu putea să le explice totul într-un timp atât de scurt şi să şi pornească în ajutorul prietenei aflate în pericol, aşa că ţâşni pe uşă-afară. N-avea timp de explicaţii! Cleo putea fi în pericol.

Cei trei alergară spre port. În timpul cursei, Lewis reuşi să le povestească fetelor ultimele întâmplări – suficient cât să le îngrozească şi pe ele! Lui Rikki nu-i venea să creadă. Fusese sigură că nimic n-avea s-o convingă pe Cleo să intre în apă. Şi-acum? Nişte biete ţestoase şi un pescar infractor reuşiseră imposibilul.

„Sper că e-n siguranţă”, se gândi Rikki, apropiindu-se de mal. „N-ar fi trebuit să plece singură! De ce nu ne-o fi aşteptat?”

Lewis se prăbuşi pe mal, cu faţa roşie de agitaţie, arătându-le fetelor unde dispăruse Cleo. Rikki şi Emma se uitară una la alta.

„Dacă i se întâmplă ceva lui Cleo, n-o să mi-o iert niciodată”, se gândi Emma, Buzele îi tremurau, Se uită în jur, ca să vadă dacă le urmărea cineva, O mulţime de gură-cască se adunase deja de la primele ore, pentru a-i vedea pe pescari cum pornesc la vânătoare de rechini, Unii dintre pescari lucrau la bărci, dar nimeni nu se uita în direcţia lor. Îi făcu semn lui Rikki, Fără un cuvânt, fetele se-aruncară în apă. Cu câteva mişcări din cozi, dispărură în valuri. Lewis se sprijini de un stâlp de lemn, uitându-se în urma lor. Încă mai gâfâia, cu ochii aţintiţi la ocean. „Sper că fetele înoată cât pot de repede”, îşi zise el, Dacă vor găsi barca lui Don,

sigur va fi şi Cleo prin preajmă. „Doar s-o găsească înainte să i se fi-ntâmplat ceva!”

În timpul acesta, în larg, Cleo renunţase deja să se mai zbată în plasă. De fiecare dată când făcea o mişcare, se încurca şi mai rău, plasa îi strângea faţa atât de tare, încât nici nu mai vedea. Habar n-avea unde era deschizătura. Aşa că se concentra să-şi ţină respiraţia. Era deja de zece minute sub apă şi ştia de la Rikki şi Emma că mai avea cinci minute la dispoziţie. Cleo încerca să se stăpânească şi să nu intre-n panică.

„Ştiu c-o să mă salveze cineva”, se gândea ea. „Sau o să-mi vină mie o idee salvatoare…”

Privi în jur, cu speranţa c-ar zări vreo unealtă sau ceva asemănător, care s-o ajute. Dar nu vedea nimic, în afară de ochiurile plasei, care-o strângeau tot mai tare.

Situaţia devenea gravă.

Barca lui Don încetini şi, în cele din urmă, se opri. Johnno se uită peste bord. Vedea doar o făptură mare în plasă. Cu siguranţă nu era o ţestoasă. Se încruntă şi fugi în cabină. Eddie era la cârmă.

— Gata, căpitane! Zise Johnno. Rechinul e-n plasă!

Eddie îl privi, cu o expresie de bucurie amestecată cu uimire.

— Ridică-I, înainte să ne rupă din nou plasa, ordonă el. De data asta, nu-mi mai scapă!

Johnno dădu din cap şi se întoarse repede pe punte. Începu să învârtă cablul pe troliu. Lanţurile scârţâiau, în timp ce plasa urca încet.

Sub apă, Cleo îngheţă de spaimă, în momentul în care simţi că e trasă în sus. „în nici un caz!” îşi zise ea. „Nu pot fi văzută – nu acum, când am descoperit bucuria de a fi sirenă!” Pentru o clipă, intră în panică, însă apoi îi veni o idee, Cu o smucitură, reuşi să ridice mâna şi trimise un jet de apă în sus, trăgând plasa înapoi în adânc, Se opri! „Da!” jubilă ea, „Merge!”

Eddie îşi luă un cârlig înfipt pe-un par de lemn. Apoi li se alătură lui Jake şi lui Johnno pe punte.

— Trebuie să fie unul mare! Zise el, Are forţă, nu glumă!

Johnno şi Jake se uitară unui la altul. Mai văzuseră capturi de rechin. „N-o să meargă aşa cum îşi imaginează Eddie”, se gândi Johnno. „Dacă el crede că poate omorî un rechin adult cu o singură lovitură, atunci e de-a dreptul idiot! Ca să prinzi aşa ceva, ai nevoie de mai mult decât un cârlig înfipt într-un nenorocit de par!” „Rechinul ăsta n-are nici o şansă”, jubila în schimb Eddie, pregătindu-se de lovitură. „De cum l-am zărit, e mort!”

Cleo încerca să se apere cât putea, dar nu putea lupta cu troliul. Simţea cum era trasă în sus. Pe măsură ce trecea timpul, începea să aibă probleme şi cu aerul. Oxigenul din plămâni era pe terminate şi, cu fiecare secundă care trecea, se simţea din ce în ce mai slăbită.

Mâna îi căzu sleită, iar ochii i se închideau, Cleo mai încercă să lupte, dar puterile o lăsară. Apoi văzu negru în faţa ochilor.

Capitolul 13

Chiar în momentul în care Cleo îşi pierdu cunoştinţa, două făpturi ţâşneau prin ocean ca nişte rachete, în urma lor, rămânea un şuvoi de bule. Emma şi Rikki înotau mai repede decât oricând. Tăiau apa cu viteză ameţitoare. Înotau atât de în forţă, încât începuseră să le ardă faţa şi vârfurile degetelor.

Era pentru prima oară când nu băgau în seamă animalele şi plantele subacvatice. Lewis le înspăimântase de-a dreptul. Nu ştiau de ce, dar aveau convingerea că acum conta fiecare secundă.

În sfârşit, zăriră plasa. Trebuia să fie de pe barca lui Don, Nici un alt pescar nu se afla în zona interzisă.

„Pe-aici, pe undeva, trebuie să fie şi Cleo”, se gândi Emma disperată. „Lewis era sigur că Cleo a urmărit barca.”

Şi Rikki gândea la fel. Când se apropiară de plasă, observară că ceva se prinsese în ea.

„Of, înc-o biată ţestoasă!” se necăji Rikki. „Pun pariu că şi Cleo se află pe undeva pe-aici, încercând s-o elibereze. Trebuie să le dăm o lecţie tipilor ăstora. Iar asta-i cea mai bună ocazie!”

Mai înotară câţiva metri… Şi se opriră brusc, uluite. Pentru o secundă, li se opri inima în piept. În plasă nu era o ţestoasă – era Cleo!

Imediat îi săriră în ajutor, cu braţele întinse. Cu mâinile tremurânde, încercau să-şi elibereze prietena prinsă în capcană. Frânghia era dură ca oţelul. Singura şansă era să descurce plasa şi s-o scoată pe fată. Dar, pentru asta, trebuia ca cei din barcă să nu mai tragă de cablu.

Emma dădu din cap. Nu mai aveau timp de pierdut. Indiferent că erau văzute sau nu… Urcă la suprafaţă, în timp ce Rikki se străduia în continuare să descurco plasa. Deodată, se calmă şi-şi recăpăta controlul mâinilor. Ştia exact ce avea de făcut.

Prin pânza de apă de deasupra ei, Emma îi vedea pe Eddie şi pe Johnno aşteptând pe punte. Troliul se învârtea fără milă în continuare, trăgând-o pe Cleo la suprafaţă, astfel încât aceasta avea să fie descoperită în curând.

Emma se uita la cablul care era rulat pe troliu. Când ieşea la suprafaţă, şiroia de apă. Sirena îşi ridică braţul şi-l îndreptă spre troliu. Apa îngheţă pe maşinărie, oprind-o, cu un scârţâit sordid. Emma se scufundă rapid înapoi. N-avea timp de pierdut!

La bord, Eddie şi Johnno se uitau speriaţi la plasa blocată. Fugiră amândoi, într-un suflet, către troliu.

„Probabil că s-a blocat”, îşi zise Eddie, îi era groază. N-avea chef să piardă înc-o plasă. Şeful va vrea să ştie unde s-a-ntâmplat una ca asta şi… De ce.

Eddie se opri ca trăsnit lângă troliu. Cablul şi troliul erau acoperite de un strat gros de gheaţă.

„Visez?” se întrebă el uluit. Întinse mâna şi atinse cu atenţie troliul îngheţat. Părea de sticlă…

„Cum e posibil aşa ceva?” se întrebă el. „Visez cu ochii deschişi? E-o nebunie!”

Emma se-ntoarse la Rikki, Cleo deja nu se mai mişca, dar Rikki reuşise să descurce frânghia şi să găsească deschizătura plasei. Amândouă traseră de frânghii, până îşi eliberară prietena. Apoi o scoaseră la suprafaţă.

Cleo era grea şi inertă, dar până la urmă reuşiră, La o distanţă suficient de mare de barcă, ieşiră din apă, în sfârşit, Cleo începu să respire, Rikki răsuflă uşurată, „E OK”, îşi zise ea. „O să fie bine, Dar acum trebuie să dispărem de-aici, înainte să ne observe idioţii din barcă!”

Inima Emmei batea cu putere. „în curând, Cieo o să-şi revină”, îi trecu prin minte, „O să-şi dea seama că suntem în larg, la zeci de mile depărtare de ţărm. O să aibă un atac de panică!”

— Eşti bine? O întrebă Emma pe prietena ei, ţinând-o încă în braţe.

— Da, răspunse Cleo agitată. Am intrat în panică! Nici nu ştiam că-mi pot ţine respiraţia atât de mult timp. Dar apoi mi-am amintit ce povesteaţi voi. Şi ştiţi ceva? Am reuşit să nu respir şaisprezece minute şi jumătate!

Îşi privi prietenele, zâmbind fericită.

Zâmbi şi Emma, în sfârşit. Era la fel de entuziasmată. N-o văzuse niciodată pe Cleo atât de încântată de noile ei puteri. Era straniu, dar minunat!

Rikki era bucuroasă că Cleo îşi găsise, în fine, chemarea, dar nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru a sărbători. În scurt timp, barca avea să se întoarcă în port şi nu era cazul să se întâlnească pe drum. „M-am cam săturat de bărci pe ziua de azi”, se gândi Rikki.

— Haideţi, fetelor! Zise ea şi se scufundă.

Cele două prietene o urmară. Înotară spre recifele de corali, apoi ţâşniră pe lângă un banc de peşti-clovn.

„O s-avem destul timp să-i arătăm lui Cleo toate minunăţiile”, îşi zise întinzând mâna spre un peşte roşu superb pe care nu-l mai văzuse până atunci Cleo zâmbi

încântată, iar Rikki scoase pe gură câteva bule de aer. „Sper să fie ceva de durată”, se gândea Emma. „Nu m-ar mira ca mâine să spună din nou că nu mai vrea să intre niciodată în apă!” Dar, uitându-se la prietena ei dădu seama că Cleo era foarte relaxată. Emma zâmbi. Ea şi Rikki erau deja obişnui cu minunăţiile de sub apă, dar îşi arnintea cu drag de prima lor excursie de sirene. Se jucaseră cu un pui de delfin. În sfârşi se puteau bucura toate trei de lucrurile astea.

Cleo scăpase cu totul de frica de apă.

Se gândea doar la ce pierduse, în tota acest timp. Asta n-avea să se mai întâmple!

În ciuda pericolului în care se aflase, era fericită să înoate în ocean alături de Rikki şi Emma. Avea convingerea că, în fine toate erau aşa cum trebuie să fie. Cozile lor se unduiau în acelaşi ritm şi toate trei zâmbeau încântate. Noile daruri păreau mai puternice în prezenţa celorlalte două sirene, de parcă se completau una pe alta.

La un moment dat, Emma făcu semn cu capul şi se îndreptară spre ţărm. Fuseseră mult timp plecate, iar Lewis era probabil disperat. Şi nu-l ajuta deloc faptul că ele se distrau de minune. Aşa că toate trei dispărură într-un nor de bule şi înotară cu viteză maximă spre casă.

Pe punte, Eddie, Jake şi Johnno se uitau uluiţi la echipamentul îngheţat. Apoi, Eddie începu din nou să dea ordine. Barca nu putea fi clintită înainte de-a strânge plasa. Pe de altă parte, plasa nu putea fi strânsă atâta timp cât troliul era îngheţat. Jake şi Johnno puseră apă la fiert într-o oală mică, pe care o aveau la bord, în timp ce Eddie supraveghea plasa. Indi ferent ce prinseseră, scăpase de mult. Era furios, aşa că-şi descărca nervii pe cei doi marinari. Don avea să-ntrebe de ce nu prinseseră nimic nici astăzi. Îi trebuia rapid o explicaţie plauzibilă.

Capitolul 14

Cele trei fete se urcară pe stânci, în golfuleţul secret. În timp record, Rikki se uscă pe sine, apoi pe prietenele sale,

cu ajutorul puterii ei. Când îşi recăpătară picioarele, fugiră direct spre chei, unde-l găsiră pe bietul Lewis, care încă stătea nemişcat, sprijinit de stâlpul de lemn. Băiatul sări ca ars când le zări, dar răsuflă uşurat, văzând-o şi pe Cleo.

Rikki şi Emma îl luară cu ele la un suc, la cafeneaua Juice-Net, ca să-l liniştească un pic şi să-i povestească tot ce se-ntâmplase. Cleo, în schimb, avea altceva de făcut, ceva ce nu mai putea aştepta. Le promise prietenilor săi că se va întoarce rapid, după care fugi spre chei, unde se afla Esmeralda.

Don era pe punte. Tocmai îşi strângea echipamentul, când îşi zări fata.

— Cleo! Strigă el, luat prin surprindere.

Traversă puntea, îndreptându-se spre ea. Fata era încruntată, aşa că Don ştiu că nu era o vizită de curtoazie.

— E totul OK? O întrebă el îngrijorat.

— Tati, trebuie să-ţi spun ceva, începu Cleo.

Don dădu din cap, puse un picior pe marginea bărcii şi se sprijini, gata să asculte.

— Ştiu că n-o să te bucuri, adăugă Cleo.

Fata începu să-i povestească tot ce făcuse Eddie în ultimele zile. Don află despre plasele ilegale şi despre ţestoasele capturate. Cleo îi povesti şi despre discuţia pe care o auzise de dimineaţă, şi despre planul lui Eddie de a pescui în zona interzisă, îi spuse şi despre modul în care Eddie se purta cu Johnno, Era rândul lui Don să se încrunte, ascultând vorbele fiicei sale. Scrâşni din dinţi, furios. Exact când Cleo termină de povestit, văzură cum Eddie intra cu barca în port. Cleo se uită în ochii tatălui ei şi înghiţi în sec. „Tata nu e genul de om care să se-nfurieuşor”, se gândi ea. „Dar, atunci când se-ntâmplă, nu-i de glumit cu el! N-aş vrea să fiu acum în pielea iui Eddie.”

Don o trimise pe Cleo înapoi la prietenii ei, la cafeneaua Juice-Net, şi-şi termină treburile pe Esmeralda. Apoi aşteptă ca vasul lui Eddie să ancoreze.

Eddie alerga în jurul traulerului, încercând să ascundă toate urmele. Trebuia să fie sigur că toate eventualele indicii dispăruseră – tot ce-ar fi condus la plasele de pescuit ilegale sau la maşinăria îngheţată. Avusese nevoie de douăzeci de oale cu apă clocotită pentru a topi gheaţa, şi tot mai erau câţiva ţurţuri pe punte. În plus, trebuia să ofere o explicaţie plauzibilă pentru faptul că, şi de această dată, se-ntorsese fără captură.

Pe punte, Johnno se străduia să dezlege frânghiile şi să ancoreze vasul. Avea faţa crispată, neagră de supărare. Deodată, îl zări pe Don, care se-ndrepta spre ei.

Johnno citi pe fata lui Don că acesta ştia ce făcuse Eddie. Simţi o uşurare în suflet.

— Ai strâns odată plasa aia? Zbieră Eddie acru, din uşa cabinei.

Johnno nu răspunse. Eddie se aşează, dus pe gânduri.

— Care plasă, Eddie? Întrebă Don, îndreptându-se spre cabină şi privindu-l pe căpitan.

Eddie se albi, iar în ochi i se citea spaima. Ca toţi cei cu gura mare, şi el era un laş. N-avea curaj să-l înfrunte pe Don.

— Nu m-ai auzit, Eddie? Continuă Don. Vocea îi era de gheaţă, Te-am întrebat: Care plasă?

Lui Eddie îi tremurau buzele, auzind vocea lui Don.

— Păi… Ăăă. Plasa,.

Se bâlbâia, încercând să găsească o explicaţie salvatoare, Dar creierul său refuza să funcţioneze. Mai mormăi ceva, apoi tăcu.

Urmă o pauză lungă, în care Don îl sfredeli neîncetat cu privirea.

— Johnno! Strigă el, în cele din urmă.

Lui Eddie îi căzu bărbia-n piept. Ştia că fusese descoperit şi se dădu bătut.

— Da, răspunse imediat Johnno, venind în fugă.

— Vrei să-mi explici, te rog, ce se-ntâmplă aici?

— Da' sigur, şefu' răspunse el şi-i aruncă lui Eddie o privire dispreţuitoare.

Seara, familia Sertori se adună din nou la masă. De data asta, Cleo era foarte binedispusă. Ascultă cu interes povestea tatălui ei despre ce se întâmplase cu Eddie, Johnno îi spusese totul. Fără ştiinţa lui Don, se petrecuseră multe ilegalităţi, Eddie nu muncea îndeajuns, fura echipament şi dădea şi date eronate despre capturi.

— L-am dat afară, concluzionă Don. Am avut încredere în el, iar el a încălcat toate regulile. Aşa nu se poate!

— Bravo, tati! Zise Kim şi-i întinse o farfurie cu fasole.

Don îi zâmbi. Nu-i plăcea să renunţe la angajaţi, dar de data asta n-avusese de ales. Şi totuşi, nu se simţea chiar în largul lui.

Cleo îi zâmbi încurajator, când aduse sarea şi piperul la masă.

— Ţestoasele îţi vor fi recunoscătoare, îi zise ea, încercând să-l înveselească.

Don o privi, dus pe gânduri. În mod sigur, fiica lui ştia mai multe decât auzise în acea dimineaţă, lucruri pe care doar Eddie şi Johnno le-ar fi putut şti, de exemplu, cefei de plasă folosiseră. Don se întreba cum reuşise Cleo să-l prindă pe Eddie în flagrant.

— De unde-ai ştiut că foloseşte o plasă ilegală? O întrebă.

— Am bănuit eu ceva, îi răspunse Cleo. Marea e plină de mistere, nu-i aşa, tati?

— Da, ai dreptate.

Cleo îi zâmbi din nou, iar Don o privi gânditor. Din acea dimineaţă, fata lui se schimbase, oarecum. Dintr-odată, părea mai mare – mai matură. „Oare a crescut?” se gândi el. „Poate că stă doar ceva mai dreaptă… Oricum, sigur a câştigat încredere în sine.” Un gând înspăimântător îi trecu prin minte: oare Cleo avea cumva un prieten? „Nu ştiu dacă fac faţă.; noutăţilor, nu după o asemenea zi!” îşi spuse el.

— Îmi pare rău că m-am îndoit de tine, continuă Cleo. Se postă lângă scaunul lui, se aplecă şi îl sărută pe frunte. Apoi

îşi petrecu braţul în jurul umerilor lui.

Don zâmbi şi o îmbrăţişă şi el. Era din nou armonie între ei.

În acel moment, sună telefonul lui Cleo. Fata fugi şi răspunse. Era Lewis, care voia s-o vadă chiar în acea seară. Murea de curiozitate să afle ce se întâmplase cu Eddie, până la urmă!

— Lewis, zise Cleo, cu o nouă siguranţă în voce. Ce-ar fi să ne vedem mâinedimineaţă? Vreau să-ţi arăt ceva.

Conveniră să se vadă a doua zi dimineaţa, pe plajă, după care Cleo închise telefonul. Voia să cineze împreună cu familia ei. Dintr-odată, viaţa de sirenă i se părea incredibil de palpitantă. Dar faptul că acum ştia că tatăl ei n-o minţise era cel mai important lucru din lume.

Capitolul 15

În dimineaţa următoare, vremea era minunată – cu cer senin şi soare strălucitor. Cleo sări din pat cât putu de devreme, îşi luă echipamentul de înot şi fugi la Emma. Rikki era deja acolo. Curăţa o portocală şi spunea bancuri. Emma râdea în hohote. Cleo de-abia aştepta s-ajungă pe plajă. „Vreau să-i văd faţa lui Lewis!” îşi zise ea. „Poate că, fără ajutorul Iui, n-aş fi scăpat din plasă.”

Lewis era şi el în drum spre locul unde îşi dăduse întâlnire cu Cleo. Se opri o clipă şi văzu în nisip câteva ouă de broască ţestoasă, care nu erau bine îngropate. Lewis oftă. Mai văzuse şi altă dată asemenea ouă, dar era mereu fascinant. Îngenunche şi le acoperi uşor cu nisip. În acel moment le zări pe Emma, Rikki şi Cleo, care se îndreptau spre el. Se opriră când îl văzură în genunchi, pe nisip.

— Ia uitaţi-vă! Le strigă el, Sunt ouă de ţestoasă!

— Uau! Izbucni Cleo şi se aşează lângă el. Ţestoasele mici sunt atât de drăgălaşe! Sper că vor supravieţui toate…

Lewis îi zâmbi, se scutură de nisip şi se ridică în picioare. „Ăsta-i unul dintre motivele pentru care ţin atât de mult la Cleo”, se gândi el. „E atât de prietenoasă

— Şi se bucură ca un copil de micile momente magice!”

— Parcă voiai să-mi arăţi ceva, nu-i aşa? O zgândări el.

— Da, aşa e, zise Cleo. Se uită la Rikki şi la Emma, Gata?

În câteva clipe, cele trei fete rămaseră doar în costumele de baie. Râzând, se avântară toate trei în ocean.

Lewis se căţăra pe o stâncă şi se aşează comod, urmărind scena.

Rikki şi Emma rămăseseră un pic în urmă. Părul lor blond strălucea în razele soarelui. Era momentul lui Cleo. Niciodată, Lewis n-o văzuse atât de frumoasă.

Cele trei prietene se scufundară…

Iar apoi, simultan, trei cozi de peşte se iviră din mare, doar pentru a dispărea într-o clipă din nou, în valuri. Acum puteau explora împreună oceanul, se puteau bucura de toate minunăţiile şi comorile subacvatice… Lewis le urmări cu privirea până când cele trei dispărură la orizont. Deodată, văzu o mână ieşind din valuri, în semn de salut.

— Cool, zise el şi un zâmbet îi lumină faţa. Ştia că acum Cleo era în elementul ei.

SFÂRŞIT